

ישראל זקוקה לעמוד שדרה חזק

written by דוד מ' וינברג | 10.05.2024

ביום העצמאות ה-76 שלה, על ישראל לעמוד בפני נרטיבים מכוערים של דה-לגיטימציה המתפשטים כנחשולים ברחבי העולם ובפני תכתיבים בינלאומיים שנועדו לחסל את מדינת היהודים.

קשה לראות את מנהיגי המערב ואת המוחות הגדולים כביכול של האקדמיה המערבית נכנעים בשוויון נפש לסדר היום הרצחני של החמאס ולהתנהגות הפלילית באופן ברור שלו.

הם מתעלמים מהשיח האנטישמי של חמאס ומהיסטוריית הדיכוי האסלאמי והפגיעה בזכויות האדם שהוא ביצע. הם מתעלמים מהגיבוי המוחלט שאיראן נותנת לו. הם כמעט אינם מתייחסים לחטיפת האזרחים על ידו, ירי הרקטות, מעשי הטבח ומנהרות הטרור ☒ כשהפלסטינים משמשים כבשר תותחים מחושב. הם מתיימרים לדאוג לזכויות הפלסטינים אך מתעלמים מהדיכוי האסלאמי הקיצוני שהחמאס נוקט כלפי הפלסטינים לצד כוונותיו הרצחניות נגד ישראל.

העמדת הפנים של אנשים כי ההתקפות של חמאס על ריבונותה וביטחונה של ישראל קשורות לדרישות לסיוע הומניטרי או לפתרון שתי המדינות היא מעשה מרגיז ביותר.

שטויות! חמאס פוצץ שוב ושוב את תשתיות האספקה האזרחיות וההומניטריות שישראל הקימה עבור עזה, ובמקום זאת הוציא מאות מיליוני דולרים שהועברו אליו כסיוע ליצירת תשתיות תקיפה צבאיות.

כיצד ייתכן ששרי חוץ וכתבי חוץ אינם מתייחסים לכך שבמהלך 20 השנים האחרונות חמאס דחה את הצעות ארה"ב, האו"ם, האיחוד האירופי והערבים לאספקת מיליארדי דולרים ככספי סיוע לתושבי עזה אם רק יתפרק מנשקו, יפסיק את הטרור נגד ישראל, ויכיר בישראל על ידי קבלת הסכמים פלסטיניים קודמים עם ישראל?

מדוע הם מסרבים לתת לישראל את הקרדיט לניסיון לרכז את חמאס באמצעות סיוע בסכום של עשרות מיליוני דולרים קטאריים שהועברו במזומן לחמאס בעזה בעשור האחרון? (למרבה הצער, ברור שזו הייתה אסטרטגיה כושלת).

במקום זאת, הם מתלוננים על כך שבזמן מלחמה ישראל מגבילה שיירות אספקה לעזה, והם מודאגים מאוד מכך שחמאס לא יקבל טיפול בכפפות משי עם סיום הלחימה (כגון אספקת מלט וחומרי בניין אחרים, ששוב יוזרמו ליצירת מתחמי טרור תת-קרקעיים במקום לשיקום אזרחי).

איך ייתכן שהם מכנים את מניין ההרוגים הישראלי-פלסטיני "לא פרופורציונלי", מה שמרמז שלא נהרגו מספיק ישראלים כדי להצדיק את התקפות הנגד הצבאיות של ישראל על חמאס? כמה ישראלים נוספים צריכים למות למען סימטריה מערבית לא מוסרית וחריגה?

איך ייתכן שהם מתעלמים מהעובדה שאלפי רקטות של חמאס שנורו מעזה ונפלו בתוך עזה ככל הנראה הובילו למספר רב של אזרחים פלסטינים הרוגים? כיצד הם יכולים להתעלם מהעובדה שרבים מההרוגים הפלסטינים מזוהים בבירור כאנשי צבא חמאס והג'יהאד האסלאמי, לפי הודאת המחבלים עצמם?

מזעזעת גם העובדה שנדמה שיפי נפש מערביים מחשיבים את "ימי הזעם" הפלסטיניים, את מהומות "יום הנכבה" ואת מטחי הטילים כהתנהגות צפויה וסבירה. כאילו שהפלסטינים אינם יכולים להתאפק מלהתפרץ בהתקפי זעם. כאילו שלא ניתן לדרוש מהפלסטינים התנהגות אחראית והגיונית [2] כמו משא ומתן, שיח דמוקרטי ושליה ובניית מדינה נורמטיבית.

זוהי הצביעות הרכה של ציפיות נמוכות מהפלסטינים, שהיא המשלימה של הצביעות הקשה [2] דרישות בלתי אפשריות [2] המופנות כלפי ישראל.

לתחושת עמדה זו נובעת מאי רצון להפנים את העובדה שלמרות הוויתורים שישראל ביצעה בהסכמי אוסלו ובהצעות השלום המרובות שהועלו מאז, התנועה הלאומית הפלסטינית בחלקה הגדול לא שינתה את מטרתה להשמיד את ישראל ולהחליפה במדינה פלסטינית "מהנהר ועד לים" או בח'ליפות אסלאמית.

בתגובה, לישראל אין ברירה אלא להקשיח את עמוד השדרה שלה; ובחלק מהנושאים גם להצמיח עמוד שדרה. היום, יותר מתמיד, על ישראל לדחות תכתיבים בלתי אפשריים ודרישות בינלאומיות בלתי אפשריות.

בין הרעיונות המוטעים שיש לדחות ישנה התעקשות של וושינגטון ש"המטרה העיקרית" של ישראל חייבת להיות מתן סיוע הומניטרי לאוכלוסיית אויב בזמן מלחמה, אבסורד שמעולם לא הועלה בעבר בתולדות הלוחמה העולמית.

יש לדחות את ההתעקשות האמריקנית כי השלב ההכרחי הבא של המערכה הצבאית הישראלית להדיפת חמאס ברפיח ובמסדרון פילדלפי "בלתי מתקבל על הדעת", ו"קו אדום שאסור לחצות". בנוסף יש לדחות את הניסיון של ממשל ביידן לנהל בפרוטרוט את פעולות צה"ל, בית אחר בית, כדור אחר כדור; לאזוק את ידי ישראל על ידי שלילת נשק ודחיקת ישראל לעוד תוצאת תיקו נגד חמאס, שתהיה אסון.

(זאת ממדינה שלא ניצחה במלחמה כבר 80 שנה, למרות הפצצות נרחבות והרג מאות אלפי אזרחים בווייטנאם, קמבודיה, עיראק, אפגניסטן ועוד.)

ישראל חייבת גם להתנגד לשיח המתנשא בבירות המערב על הכרה חד-צדדית במדינה פלסטינית והכתרתה של הרשות הפלסטינית הכושלת ככוח מייצב בעזה. אלו רעיונות מתישים שמעלים את הסיכוי לתבוסה אסטרטגית ארוכת טווח לישראל.

ישראל חייבת לדחות את צורת החשיבה השגויה אסטרטגית הרואה בעסקה רכה ורחבה עם

איראן תרופת פלא לכל התחלואים האזוריים. למרבה הצער, נראה שממשל ביידן אובססיבי יותר בניסיונותיו לסכל את הפעילות הנמרצת של ישראל מאשר בעצירת המירוץ של איראן לעבר השגת נשק גרעיני ושאיפותיה ההגמוניות באזור.

השגריר והרב ד"ר יעקב הרצוג (1921-1972) הסביר פעם מדוע ישראל מסרבת לפעמים בעקשנות לקבל חישובים רציונליים של עלות/תועלת דיפלומטית שבעלות בריתה מנסות לכפות עליה, בנימוס או בחוסר נימוס.

ישראלים, הוא הבהיר, יכולים להתנער מהתחזית העגומה שמעלים ידידים ואויבים כאחד וזאת בזכות אמונה שורשית בכוחה של ההיסטוריה היהודית; מתוך אמונה שישראל מונחית על ידי כוחות עליונים שלא תמיד מורגשים. דבר זה, כתב, מחזק את נכונותם של הישראלים להקריב למען עצמאות.

על כן, מי שבוחן את ההיסטוריה רק במונחים של פוליטיקה ויחסים בינלאומיים מזלזל בכוחה של ישראל. הם מיישמים אמות מידה זמניות על ישראל אבל אינם מצליחים להבין את התהליכים הפועלים מאחורי מסך האקטואליה.

הם אינם מבינים שישראל נמצאת בשליחות היסטורית שבה הגבול שבין דמיון למציאות, בין האפשרי לבלתי אפשרי, נעשה מטושטש. וכך, ישראל ממשיכה לנוע קדימה למרות כל המבקרים והיריבים.

וברגע זה ממש, עצמאות אמיתית פירושה שישראל חייבת להתקדם בהתרסה אל מול אלה המבקשים לסרס את כוחה (לשלול ממנה נשק), אלה שימנעו מישראל להשיג את מטרות המלחמה ההכרחיות והמוצדקות שלה ² לרסק את חמאס ואת חיזבאללה, להילחם באיראן, ולהשיב את כוח ההרתעה שלה.

זכרו: כל הדיקטטורות האכזריות או האימפריות היהירות שהתקיימו לאורך ההיסטוריה, ושביקשו להרוס את הקיום הפיזי או לדכא את רוחו האלמותית של העם היהודי, נכשלו. הן לא תצלחנה לעשות זאת גם היום.

פורסם בערוץ 7, בתאריך 15.5.2024.